

ENS NECESSITEM!

Benvolguts diocesans:

És necessari combatre l'individualisme atroç de la nostra cultura, deixant aflorar els sentiments de pertinença a la humanitat. La crisi de la covid-19 ens ha fet més conscients que tot está connectat i que ens necessitem els uns als altres. La pandèmia va deixar al descobert que, més enllà de les fronteres que hem creat, tots pertanyem a la mateixa humanitat i que depenem els uns dels altres.

Com el Papa ens ha recordat en diverses ocasions, ningú se salva tot sol, únicament és possible salvar-se junts. En l'Encíclica "Fratelli Tutti", que anem comentant, ens demana "desenvolupar aquesta consciència que avui o ens salvem tots o no se salva ningú" (n. 137). L'esperit individualista del "salvi's qui pugui" –que apareix sobretot en moments de crisis- es torna fàcilment en un "tots contra tots" (cf. n. 36).

No podem desenvolupar-nos com a persones aïlladament; necessitem una comunitat que ens sostingui, que ens ajudi i en la qual ens ajudem els uns als altres a mirar cap endavant (cf. n. 8). L'entossudiment en nosaltres acaba destruint-nos, mentre que la trobada amb l'altre ens enriqueix. Com es diu en un text preciós del Concili Vaticà II, "l'home no pot trobar la seva pròpia plenitud si no és en el lliurament sincer de si mateix als altres" (GS 24).

Tampoc com a cultura o com a poble podem aïllar-nos dels altres. L'obertura sana ens enriqueix amb elements d'altres llocs i cultures; el diàleg amb els diferents ens ofereix l'oportunitat de noves síntesis. "Els altres són constitutius necessaris per a la construcció d'una vida plena" (n. 150). No podem créixer separadament, perquè cap poble o cultura pot obtenir tot només de si.

La globalització ens ha fet a tots més pròxims, però no ens ha fet més germans (cf. n. 12). Els grans projectes per a la humanitat, l'aspiració a objectius ambiciosos per al seu desenvolupament, semblen avui utopies irrealitzables. Impera la indiferència freda davant les necessitats dels altres i la desil·lusió davant metes compartides que impulsin el treball comú. Hem perdut el gust de la fraternitat. Vivim junts, perquè ens veiem obligats a això, però no apreciem la riquesa i la bellesa de la vida en comú.

Per això, el Papa convida a fer renéixer el somni de la germanor, que tots som fills de la mateixa terra, caminants que avancem units (cf. n. 8). És important -diu- "somiar junts", és a dir, pensar en un futur que inclogui a tots, projectar un món en el qual puguem prendre part tots junts; necessitem "somiar i elaborar un projecte comú" (n.150).

Acab aquestes reflexions sobre l'Encíclica amb la següent invitació del Papa Francesc: "Somiem com una única humanitat, com caminants de la mateixa carn humana, com a fills d'aquesta mateixa terra que ens acull a tots, cadascun amb la riquesa de la seva fe o de les seves conviccions, cadascun amb la seva pròpia veu, tots germans" (n. 8).